



PAS MAAR OP VOOR DE
**BOZE
WOLF**

THRILLER

MARCELLA
KLEINE

DE CRIME COMPAGNIE

1

Gemompel klinkt in mijn oren. ‘Imke.’

Arnes adem streelt mijn hals als hij zijn gezicht in mijn lange haren verbergt en zijn lichaam zacht tegen me aandrukt. ‘We hebben nog een paar minuten voordat ik eruit moet,’ fluistert hij.

Ik wil mijn ogen opendoen, maar blijf gevangen in de slaap die vannacht uren op zich liet wachten. Een ruwe hand glijdt onder mijn slaapshirt, duwt dat omhoog, omvat mijn borst en knijpt speels in de tepel, voordat hij tastend verder afzakt. Ik geef me slaapdrongen over aan het verlangen dat hij in me aanwakkert en laat hem zijn gang gaan. Als ik maar mag slapen.

‘Mama!’

De slaapkamerdeur vliegt open. De deurkruk klapt tegen de muur waarop al een beschadiging te zien was van alle keren dat die deur te hard werd opengegooid. Arne moppert in mijn oren dat zijn pleziertje wordt verknald. Hij keert zich op zijn andere zij en als hij opstaat, veert zijn kant van het matras licht op.

‘Papa, mama!’

‘Schreeuw niet zo,’ broemt Arne, terwijl hij de kamer verlaat. Hij zal zich na een korte douche vliegensvlug omkleden om de dieren te verzorgen voordat we ontbijten. Het is vandaag zijn beurt en hij zal de hond ook meteen meenemen naar buiten. Boef scharrelt graag rond op ons terrein.

Moeizaam open ik mijn ogen en een overvloed van licht verblindt me. Sterre moet de schakelaar hebben overgehaald.

‘Wat is er?’ vraag ik schor. Te weinig slaap heeft altijd een effect op mijn stem.

Sterres voetstappen klinken op het marmoleum en als ze naast me staat, richt ik me op mijn ellebogen op en ontmoet haar open, kinderlijke blik. Haar blonde haren hangen slordig om haar bleke gezicht, waarin twee lichtgroene ogen me aankijken.

‘Er was buiten iets engs.’ Ze wijst naar het gesloten gordijn.

‘O?’

Wijselijk houd ik mijn mond over de volle maan van afgelopen nacht, waardoor ik zelf geen oog heb dichtgedaan. Volle maan associeer ik altijd met iets demonisch. Dat vertel ik haar niet, want ze hoeft niet met mijn angst op te groeien.

‘Het was een monster! Hij gromde heel hard.’

Glimlachend ga ik rechtop zitten, pak haar handen en trek haar op het bed. Gewillig werkt ze mee en ze laat zich samen met mij achterover in het kussen vallen.

‘Bij mama ben je veilig,’ fluister ik en ik begin haar te kietelen. Schaterend rollen we over het bed.

‘Ik wil ook!’

Ik heb Sam niet horen aankomen, maar hij klimt al met zijn kleuterbeentjes op het bed. Natuurlijk wil hij meedoen, want hij voert altijd competitie met zijn drie jaar oudere zus die nu ruim zeven jaar is. Als peuter al wilde hij alles doen wat zij deed. In tegenstelling tot de engelachtige Sterre ziet hij eruit als een kleine schurk, met zijn donkere haar en dikke wenkbrauwen boven zijn bruine ogen. Hij lijkt op Arne.

Ik trek Sam tussen Sterre en mij in en samen geven we hem de kieteldood. Schaterend probeert hij aan onze vingers te ontkomen. ‘St-stoppen!’ brengt hij lachend uit.

‘Als je niet om genade vraagt, ga je dood!’ roept Sterre en we

kietelen hem nog wat harder. ‘Het monster met de scherpe tanden komt je dan halen!’

Mijn vingers vallen stil en mijn ogen gaan peilend over mijn dochters gezicht. Ik heb haar nooit eerder over een monster gehoord. Is ze zo met mij verbonden dat ze vannacht mijn onrust heeft gevoeld?

‘Monsters bestaan niet,’ zeg ik en ik weet niet eens wie ik probeer gerust te stellen: de kinderen of mezelf. ‘Maar kietelvingers wel! En pas als je om genade smeekt stoppen die.’

Het is het startsein voor Sterre om Sam nog fanatieker te kietelen.

‘Genade! Genade!’

Aan zijn stem te horen heeft hij er nog lang geen genoeg van. Toch maan ik Sterre om ermee te stoppen. ‘We gaan aankleden, anders komen jullie te laat op school.’

Het wassen en aankleden gaat gepaard met de gebruikelijke strubbelingen en als we aangekleed beneden komen, wacht Arne ons aan de gedekte ontbijttafel op. Hij heeft de schapen en geiten al van vers water en voer voorzien en de paarden hooi gegeven. Ik sla mijn armen om hem heen en druk een kus op zijn donkere haren. Mijn stoere hobbyboer ruikt naar een mengeling van frisse buitenlucht en geurig hooi. En als ik diep inadem, ruik ik een zweem paardenmest. Het is een sexy combinatie. ‘Hou van jou,’ fluister ik in zijn oor.

Op dat moment schiet Arnes hand naar voren om de pot pindaas waarmee Sam zit te kliederen uit zijn hand te trekken. Het is al te laat: klodders kleven op Sams net gewassen wangen en ook op zijn trui zit een grote vlek.

Mijn ogen gaan naar de klok. Als ik hem nu zonder morren mee naar boven krijg, moet het net lukken om op tijd op school te zijn.

Buiten gaan mijn ogen als vanzelf naar de weilanden. Er hangt een grijze sluier boven en met de laaghangende zon geeft dat een mystiek plaatje. Mijn paarden staan vooraan in onze wei, hun hoofden over het hooi gebogen. Er ontgaat ze echter niets. Zodra we het pad naar de schuur op lopen om onze fietsen te pakken, stoppen ze met eten en heffen hun hoofden verwachtingsvol op. Ze zijn gewend dat ik ze 's morgens aandacht geef, maar daar is nu geen tijd voor. Ik steek mijn hand naar ze op. 'Vanmiddag ben ik er weer!'

Sterre moet erom lachen. 'Ze zwaaien toch niet terug, mama.'

'Je weet maar nooit.' Ik geef haar een knipoog. 'Kom, pak je fiets.'

Even later fietst ze voor me uit het erf af, terwijl Sam bij mij achterop zit en we vanuit huis door Boef worden nagekeken. Hij staat op de bank, wat niet mag. 'De uitlaatservice komt over drie uurtjes, Boef!' roep ik vrolijk naar hem.

We nemen de weg langs de kale akkers. Over twee maanden zullen de gewassen hun kopjes boven de aarde uit steken en bloeit de krentenbloesem in de bomen langs het weiland. Ik hou van het voorjaar, dat zoveel beter is dan de sombere wintermaanden, waarin het platteland er maar niet aantrekkelijk uit wil zien. Toch zou ik nergens anders willen wonen dan in de ruimte en vrijheid die we hier hebben.

Als we op het schelpenpad naar de basisschool fietsen, zien we al van verre ouders buiten het schoolplein staan. Kinderen rennen opgewonden heen en weer over de brede grasstrook tussen de school en het pad. Ze wijzen naar het enorme, momenteel nog lege veld waar over een tijdje de maisplanten de grond uit zullen schieten. Ik zie niets bijzonders, behalve dan een paar ouders langs de rand van de akker. Ze staan met hun mobieltjes te filmen.

Sterres klasgenootje Jody rent ons tegemoet. Haar lange haren wapperen achter haar aan. ‘Kijk, kijk dan!’ Het kind struikelt bijna over haar woorden. Ik stap af en wil Sterre vermanen omdat ze haar fiets achteloos op het pad neergooit, maar verstijf als mijn blik in de richting van Jody’s wijzende vinger gaat.

Over de ruige akker rent een beest. Ik kan mijn ogen niet van hem afhouden en mijn hart klopt met zijn tempo mee, terwijl onder mijn kleding de haartjes op mijn armen rechtovereind gaan staan. Het dier komt tot stilstand en keert zijn kop naar ons toe, alsof hij ons wil laten zien dat er geen misvatting kan zijn. Het is een wolf en zijn ogen branden op mijn gezicht.

Mijn knieën worden slap en ik moet moeite doen om niet door mijn benen te gaan.

De wolf is terug!

‘Dat is het monster dat vannacht voor ons huis stond!’ roept Sterre opgetogen uit. ‘Monsters bestaan dus wél!’ In het daglicht is ze haar angst vergeten, of ze laat zich meevoeren door de opwinding van de anderen.

Dat de aanblik van het dier mijn keel dichtsnoert, valt niemand op.

Een bedreiging klinkt nog na in mijn oren. *De volgende keer vermoord ik je.*